

21. Luku Alkukantaisen kiihkon ja kliimaksin rauhoituttua eli reilu tuntia myöhemmin. Nina katseli raukeana ulos ikkunasta. Maisemat olivat kuin suoraan Lapin erämaasta. Arttu joka oli ollut kuin alfauros konsanaan, makasi raukeana sängynpäällä toipuen pikkuhiljaa primitiivisestä rakastelusta. —Tahdotko syödä ensin vai sauna? Arttu kysyi. —Oikeastaan voisin ottaa sitä rosvopaistia ja korpikuusen kyyneltä. Nina sanoi hieman sammaltaen. —Voinko minä tehdä jotain? —Ei tarvitse muuta kuin nauttia olost, ja kerätä voimia Arttu sanoi. Arttu kattoi pirtin pöydälle täydellisen menyy. Joka sisälsi keitettyjä perunoita, itse valmistettua valkosipulivoita, esiin kaivetun parinkilon hirvenliha paistin, kaljaa sekä itse valmistettua pontikkaa. Takassa roihusi tuli lähes yhtä voimakkaana kuin heidän lemmenliekkinsä vähän aikaa sitten. —Lämpeneekö se sauna liikaa? Nina kysyi. —Ei lämpene ja puita riittää. Arttu vastasi. —On sinulla upea paikka, kerta kaikkiaan. Nina totesi. —Onhan tämä tämmöinen pienisievä, ota kunnon siivu sitä paistia eikä tuommoista, pientä nokareta. Arttu sanoi. Nina maistoi pienen nokareen kuin tunnustellakseen miltä paisti maistui. —No miltä maistuu? —Tämähän on suorastaan taivaallisen herkullista, parempaa en ole eläessäni maistanut. —Ota vaan hyvästi, kyllä sitä siinä on. —Vaimosiko tosiaan otti ja lähti? —Niinhän tuo teki, kai meidän liitosta loppui polttoaine, eli intohimo. Arttu totesi vakavana. —Olitteko te kauan yhdessä. —Olimmehan me lähes kolmekymmentä kahdeksan vuotta. Arttu sanoi. —No miten olet jaksanut? —Alussa vaikeampaa, mutta sitten siihen alkoi tottua, pahoittelen äskeistä, en ollut oma itseni. Arttu sanoi. —Emmeköhän me ole aikuisia, joilla on tietyt tarpeet jotka ohjaavat meitä, enkä kiellä ettenkö tahdo uudelleen. Nina sanoi. Arttu meni hämilleen, hän ei ikipäivänä olisi uskonut itsestään, että hän vielä kykenisi olemaan nuoren ja kauniin naisen kanssa. —No miten sinulla? —Ai mitenkä niin? —Juttusi, ennen ampumisvälikohtausta. —Tahtoisin kuulla siitä? —Perusjuttu joka pikkuhiljaa muuttui entistä paskemmaksi, Nina totesi. Arttu kuunteli tarkkaan naisetsivän selostusta. —Vai tapasit sinä, Veijo veijari Revonkin? —Tunnetko häntä? Nina kysyi. —Ai tunneko? voi pojat, tottahan toki. —Hän oli isäsi kanssa silloinkin kun sattui se ikävä juttu. —Veijo puhuikin siitä. —Tiedätkö muuten kuka istuu sinun pallillasi? —Toivon sinun istuvan. —Kernaasti istuisinkin, mutta tällä hetkellä tuolillasi istuu Visa Koivu. —Mitäh? eihän se voi pitää paikkansa. —Sitähän minäkin, mutta näin vaan on. —Miten se on mahdollista? —Ei pitäisikään, mutta politiikka on joka sanelee säännöt. —Tietojen mukaan poliittinen nimitys kuulemma. —KLAUS Perkele! Kivahti Arttu, lyöden nyrkillä pöytään niin, että astiat pomppasi ylöspäin. —Klaus kuka? Nina kysyi. —Klaus Koivu, Visa Koivun isä, oikea saatanan takapiru joka paikassa, isokiho johtoportaassa. Kiroi Arttu —Kuinka niin? Arttu Karma mietti hetken tilannetta ja sitä kertoako Ninalle tilannetta, mikäli tämä ei tiennyt sitä. Nina toisti kysymyksen uudelleen. —Etkö sitten tiedä? —Tiedä mitä? en tiedä, kukaan ei ole kertonut yhtään mitään kyseisestä ihmisestä. —Klaus Koivu toimi operatiivisena päällikkönä, siinä missä sinun isäsi kuoli. Mies näki kuinka Ninan silmät muuttuivat, silmät joissa oli ollut ennen lempeä katse, muuttui nyt kylmiksi ja tunteettomiksi. —Hänen käskystäänkö isäni tutkimus keskeytettiin? Nina kysyi jäätävällä äänellä. —Siihen en osaa vastata. mies sanoi. —Paskapuhetta, sinä tiedät sen, samoin kuin Veijo Repokin, kerro totuus! —Minun on saatava tietää. —Hyvä on, hyvä on. On luultavaa, että hän keskeytti tutkimukset. Arttu sanoi. —Jumalauta, minä ammun sen paskiaisen aivot pelloille, Nina sähähti. —Rauhoitu! tyttö hyvä, tuo ei auta sinua yhtään, eikä se tuo enää isääsi takaisin. —Sitä paitsi, sen mitä isääsi tunsin, niin hän tahtoi sinun olevan helvetin hyvä ja oikeudenmukainen etsivä, ole siis isäsi arvoinen. Mies huomasi kuinka viha pulppusi Ninan suonissa ja tämän lihakset värisi eläimellisestä raivosta. —Muista mitä isäsi opetti, kun olit se pieni tytöntyllerö joka istui hänen polvellaan ja joka opetti sinua, leikkien salapoliisileikkejä. —Nyt mitataan sinun kärsivällisyytesi, mikäli sinä tahdot, niin sinä saat vielä tilaisuutesi laittaa

asianomaiset edesvastuuseen ja hyvityksen isällesi, mutta se tie on pitkä. Arttu katseli kuinka etsivän suurin kiihko ja viha alkoi pikkuhiljaa haihtua. Nina puhkesi kyyneliin ja tämän vartalo vapisi. Arttu sulki Nina syliinsä, missä tämä niiskutti hetken. —Olen minäkin mukamas lainvalvoja kun itkeä pillitän tällä lailla, niiskutti Nina. —Voi tyttö hyvä, arvaa kuinka monta kertaa olen nähnyt kovapäisimmänkin ja paatuneimman rikollisen itkevän. Arttu piti hetken Ninaa sylissään kunnes tämä oli rauhoittunut. —No niin kas näin, sinä hoidat tämän jutun kotiin, kuten hoidit ensimmäisenkin, ja monta, monta juttua vielä tämän jälkeen. —Onko noin? Nina kysyi katsoen miestä silmiin. —No on. Vastasi Arttu silittäen naisetsivän hiuksia. —Lähdetäänpö saunaan? —Voitaisiin me mennä. Nina sanoi niiskauttaen vielä kerran. 22. Luku Visa ei koko uransa aikana ollut sellaisessa pyörytyksessä kuin mitä nyt oli. Median ja lehdistön edustajat kävi hänen kimppuunsa kuin yleinen syyttäjä, tivoten sitä ja tivoten tätä. Visa oli toki toivonut julkisuutta, mutta ei suinkaan tällaista kuitenkaan. Pahinta oli, että koko pyörytyksen päätekijä oli ties missä. Visalta oli loppunut rauhoittavat aikoja sitten. Lisäksi hänen terapeuttinsa makasi sairaalassa reikä jalassa. Josta tämä pääsisi suoraan tutkintovankeuteen, Keijo Korkin ja Anna Huikan seuraksi. Marketta Juntin kannalta tilanne oli paha, edes hänkään ei pystyisi vaikuttamaan lopputulokseen. Mikäli juttu olisi pysynyt pienen piirin tietona, tilanne olisi ollut toinen, mutta nyt ja vallitsevissa olosuhteissa, ei mitään mahdollisuuksia. Visa ei edes tohtinut ajatellakaan tilannetta, jossa media saisi tietoonsa hänen suhteesta psykopaatti psykiatriinsa. Mediahan repisi hänet karvoineen ja nahkoineen, syöttäen sitten kuin tarjottimella tavalliselle kansalle. Puhumattakaan poliisivirkakunnan uskottavuudesta jolle nauraisi jopa Ruotsin puolustusvoimatkin. Mikä piti ykkössijaa naurettavuudessaan. Ninasta oli tehty haku ties kuinka monta kertaa tuloksetta. Ainoat jotka hykerteli tilanteelle, oli keltainen lehdistö. Oli Visa toki miettinyt pyytää pappi Koivun apua, mutta sekään ei ollut hyvä, koska tällöin media olisi alkanut penkomaan tämän vuosia vanhoja juttuja, Visa puhalsi käsiinsä miettien tilannetta. ”Infotilaisuus lehdistölle ja medialle pitäisi kuitenkin pitää. Nina saisi itse pitää tiedotustilaisuuden kun kerran oli aiheuttanutkin sotkun.” Mietti Visa itsekseen. Visa poistui asemalta, jättäen ovenpieleen lapun ettei olisi paikalla seuraavaan pariin tuntiin. ”Perkeleen perkele kaikki tuntui kaatuvan, päälle.” Ajatteli Visa ajaessaan kohti sairaalaa, missä Marketta Juntti makasi vuoteenomana. Juntti makasi yksityishuoneessa, missä sai olla täysin rauhassa. Marketta oli hämmästyntynyt nähdessään Visan tulevan tapaamaan tätä. —Mitenkä täällä voidaan? Visa kysyi. —Polttaa niin perkeleesti. Marketta kirosi, unohtaen kerrankin olevansa hienostonainen. —Tiedätkö millaisessa kusessa me nyt olemme? minkä ihmeen takia sinun piti ryhtyä leikkimään sen aseiden kanssa? —Mitä sitten itse olisit tehnyt vastaavassa tilanteessa? Nainen puuskahti. —Sitä paitsi, miten se kirottu eukko sinne osasi tulla? —Sitä minä en tiedä. Visa sanoi. —Sinähän itse vannomalla vanhoit, ettei siitä eukosta olisi mitään harmia, ja tässä on tulos. Nainen sätti. —Minä, minä olen sanaton. Visa änkytti. —Niin varmaan. Tilanne on tämä, sinä saat hoitaa tämän jutun alta pois ja minut vapaaksi. —Tai tämä juttu leviää kuin pullataikina. Marketta sähisi. Visa mietti tilannetta, hieroen samalla otsaansa. —Totuus on, sinua uhkaa vähintään kahdeksan vuoden tuomio ja sekin on minimi arvio. —Minä en pysty auttamaan tässä tilanteessa sinua mitenkään, sitä paitsi, tässä on kyseessä myös oma nahkakin. Vasta nyt Marketta tajuisi oman todellisen tilanteensa sekä sen millaisessa nesteessä hän oli. —Pelkästään jo tänne tuleminen oli helvetin isoriski minulle. —Vaikka oletkin haavoittunut, niin se ei poista rikossyytettä sinun kohdaltasi. —Miksi sitten yleensä tulit? —Tulin katsomaan sinua ja antamaan vinkkejä jatkoa ajatellen. Visa sanoi. —Olen pelkkänä korvana. —Heti kun lääkäri antaa luvan, niin sinua tullaan kuulustelemaan. —Kuka kuulustelee? —Varmaankin Nina Mäkipää. —Sekin vielä. manasi nainen äänekkäästi. —Lisäksi paikalla saa

olla avustajasi. —Kehottaisin ottamaan todella hyvän. —Luuletko muka etten tietäsi näitä kuvioita. Nainen sanoi. —Tämän enempää neuvoja en osaa antaa. —Parempi on kun et olisi antanut noitakaan, jurnutti nainen sängystään. Mies katseli hetken naista tehden lähtöä sitten. —Vieläkö tapaamme? Mies nielaisi tyhjää. —Ainoastaan virallisissa merkeissä, mies sanoi hiljaa. —Enkö minä muka, merkinnyt sinulle yhtään mitään? Nainen kysyi yhtä hiljaisella äänellä. Visa kääntyi katsomaan vielä kerran naista. —Tietenkin merkitsit ja merkitset, lupaan tehdä kaikkeni auttaakseni sinua.